

מסורת הש"ס

(א) וְעָלַם אֵל (ב) צִיָּה בְּנִי:
(ג) בְּקֶרֶן יָדָא (ד) שָׁמַע קִבְּבָה:
מִלֵּא מִזְמֵרֵי אֲדֹנָי וְהָדִיל לִי
מִסֵּדֵי מִזְמֹרֵה הָרֹדֶף כִּי מִלֵּא
יִסְרָאֵל (ה) שָׁמַע קִבְּבָה:
עֵלֵי דְיָדָא (ו) בְּרִיזוּלָא שְׁמֵי:
יִתְבַּח מִיּוֹד (ז) שָׁמַע קִבְּבָה:
קִבְּבָה (ח) מִסְתַּחֲמָה מִיּוֹד:
(ט) מִסְתַּחֲמָה לִּי בְּנֵי אֵלָא:
מִלֵּא מִזְמֵרֵי אֲדֹנָי וְסִפְרִי אֵלָא:
בְּחֵמָה אֲבָל אֵין מִלֵּא:
בְּחֵמָה אֲבָל עֲנֵה סִפְרִי וְיִדְעָה
בְּחֵמָה שְׁמֵי אֲדֹנָי וְיִדְעָה
שְׁמֵרֵי אֲלֵפֶס לֹא הִיָּל כֵּן וְלֹא
אֲבָל הִיָּל תִּכְבַּד בְּרִיזוּלָא
בְּגִמְרָה שְׁמֵי אֲדֹנָי אֵין מִלֵּא:
וְיִדְעָה שְׁמֵי אֲדֹנָי שְׁמֵרֵי
אֲבָל לִדְמֵי מִלֵּא שְׁמֵי אֲדֹנָי:
פְּרָשִׁי אֵין אֵין מִלֵּא וְיִדְעָה
וְאֵלֵי אִתְרַמֵּי טַעַם מִסְתַּחֲמָה:
וְיִדְעָה שְׁמֵי אֲדֹנָי אֵין מִלֵּא:
וְיִתְבַּח מִיּוֹד (י) שָׁמַע קִבְּבָה:
דִּקְטָק עֲמִישׁ בְּנֵי אֵלָא מִי
תִּלְחָה דְּיֵא וְיִסְתַּחֲמָה לְהֹלֶק:
(יא) מִסְתַּחֲמָה לְהֹלֶק:
(יב) בְּרִיזוּלָא שְׁמֵי אֲדֹנָי (יג) שְׁמֵי:
לִתְשַׁנְּהָה לְהֹלֶק:
(יד) שְׁמֵי לִתְשַׁנְּהָה לְהֹלֶק:
(טו) וְגַם וְשָׁמַע אֵין (טז) אֲתַמָּה:
אֲבָל בְּחֵמָה לִלְחָם אֲדֹנָי:
עֵלֵי אֲדֹנָי (יז) מִיּוֹד:

מוסף תוספות

א. [ו]אמרין פשיטא, א"י
הו שיתא תלמוד. מ"ס.
ב. גבי ניופל עד נ' אמה
הרי הוא של בעל הבית
מכאן ואילך הרי הוא של
מזבא, ואין יכול לישרב
וקר כמו מ' שקבא דעל.
מ"ס. ג. [ו] עובדא דא.
שמחון שהאח כבד מיוחד
ליה מקום וקפיד עלויה,
ודמי למסר תגדול ויתד
מש מהרישה ויניצא בהן
שהן כלים כבדין והן
אסורין אפי' לר' ששנן
לדלות ויה מוקצא, והכי
אוקמה רבה בפרק כל
הקלים דעלי מייחזי דה
מקום וקפיד עלויה. פסק
ר"ד.

מוסף רש"י

[illegible]

רגלים (חגיגה ב.). משום
חופה, שהן אצות מלאכות
לעבוד עבודה נשנית או צי-
הכח וכיון דמיין לא הו-
עבודה, אבל לא במדינת
הפותח את חביתו. מצנ-
(חגיגה ב.). ר' יהודה אור

ביצה פרק ראשון ביצה

דמעטעל קטיריבו. יומער הקשר שלהם ומתפרק מהליו והבא וגטל
שמה לא מקושירין מנאם ומטף האחד והלך לו: **לפני הקן.** דרך
ש שובצין להיות מעט מן דף העליה בזולת חוץ למחיה של כל קן וקן
ובל היונים יוצאים לארץ ונחים שם כרזונם ומחירים לקן: **הלך**
אחר הכרז. כי הבא דל אחריו אליו

אחר הרוב. כי הכא דלא אמרי' אלו
אומן שזמן בתוך הקן שהוא קרוב
לפני הקן אלא אמרי' מעלמא אמו:
ידף. דכלכו קרוב יניחו הלכך הלך
אחר הרוב דאיכא תרתי: **רצא אמר.**
הא לא אנטריך לאשמועינן אלא בשני
קנין וזו למעלה מזה ובשניה אלא גזולות
וממן את שבו אלא זמן את שבו
ולמחר צא ולא מנא בתוך הקן שזמן
אלא לפניו ובאותו שלא זמן לא מנא
לא לפניו ולא לתוכו הלכך אסיירי.
ולא משום חששא דיוני דעלמא אלא
מאחר שלא מנאן בתקומת ועוד שבקן
האחר המוקצה לא מנא כלום יש
לחוש שמא אלו שמנא לפני הקן המוכן
לא מתוכו יצאו אלא מתוך המוקצה:
ולא **מיעביא קאמר** לא גרסי' אלא
ה"ג ולא **מיעביא זמן** כההוא וזו
ומן בעליונה **כו'.** כלומר ומתא
דאנטריך לאשמועינן אסורים לאו

כְּשׁוֹמֵן אֶת שַׁל תַּחֲסוּמָהּ וּלְחַמֵּר מֵאֵל
בַּתַּחֲסוּמָה לִפְנֵיהּ וְלֹא בַתּוֹכָהּ וְלֹא מֵאֵל
בְּעֵלְיוֹנָהּ כְּלוֹם אֲזַטְרִיךְ לְמִימֵר דְּאִסְרִי
דְּחִיּוּסִין דְּלִמָּא הֵי דְּאִזְמִין אֹדֹד לְהוּ
וְהֵקֵן שִׁמְנָא לִפְנֵיהּ מִשָּׁל בְּעֵלְיוֹנָה בְּאִזּוּ
וְאִשְׁתַּרְבּוּזִי אֲשַׁמְרְבּוּז לְמַטָּה וּנְחִימָה
הֵא לֹא אֲזַטְרִיךְ דְּאִפִּי זִמְן בְּעֵלְיוֹנָה
בַּתּוֹכָהּ וְלֹא זִמְן אֶת שַׁל תַּחֲסוּמָהּ וּלְחַמֵּר
מֵאֵל בְּעֵלְיוֹנָה לִפְנֵיהּ וְלֹא בַתּוֹכָהּ וְלֹא
מֵאֵל בַּתַּחֲסוּמָה כְּלָל אִסְרִי וְלֹא חִימָא
לְאֹ אֲזַרְחִיּוּהוּ לְמַסְרָךְ וּמִיִּסָּךְ בְּעֻדָּן
קִטְטִים אֲלֵא אֲמַרְיִן סְרוּכִי סְרוּךְ מִן
בַּתַּחֲסוּמָה הַתּוֹקֵף וְסֻלְקִין לִפְנֵי
הַעֲלִיּוֹנָה: **וְאֵל אִין שֵׁם אֵלֵא הֵן.**
אֵם אִין סְבִיבּוּתֵיהֶם אֲתַמּוּל אֵלֵא הֵן:
וְהִי אֵלֹ מוֹפְרִים. דְּוִדְאִי אֵלֹ הֵן
שְׁהוּמִין בַּתּוֹךְ הֵקֵן וּבְאִזּוּ לִפְנֵיהּ:
מְפּוֹרְחִים. גְּדוּלִים וּפּוֹרְחִים לְמַרְחֹק:
דְּרִדּוּי אֲדוּ. מֵאוּתוֹ וְאִתּוֹ לְהִכָּא
כְּדִמְפָּרֵשׁ וְאִזְלִי דְּעַד חֲמִישִׁים אַמָּה
מִדְּהָ: **בְּקֵין זֵיט.** שְׁוִיט הַבֵּית
בּוֹלֵט לְהִלָּאָה
מִן הַשָּׁוֶן וְקֵן
זֶה שֻׁמֵּן בּוֹ
עוֹמֵד לְדַרְדִּין
דְּאִי הוּא אֲמִי
לְהִכָּא לָא הוּא
חֲזִי נִקְמִיָּה
שְׁהוּטָה שֶׁל בֵּית
מִתְנִי' עֲלֵי
עוֹמֵדָה לִפְנֵיו:

מלכתו לחסור לכתוש במחשת
המיוחדת לקצב עליה בשר: מזה דס
בכדי: אינא דאמרי אמר איני כו'. כ
מותר אלף לתברא גרמי חדמי שלף קלף
וסקין וכו'. אס היו רחוקים זה מזה דל
כריך תכלין כגון בשר וצללים: ואעבד
ואע"פ שהמלח מועיל לעבוד: וללי
ללי כעין קדרה קאמר כגון אדס המו
טוב כדי שלף יסריחו ואפי' נשחטה ה

אין בנין כבדים. ואזי חלף אלף אס כן עשה צו חלליהם גבן ממנהל און ממנהל און אזי און און (לוקס דבא). מחזירי רטיה בומדשק. שני שלקד ידעו ונתן עליה רטיה ממנהל וס וואלדן ובעל רטיה ממנהל דין שלף תחא חולל'ת ויין דין דענברד, תחל'ת סולח'ת. דענין קדש, כסאן מחזירי רטיה, וס און רטיה אל לחזירי אל חולל'ת אל מרזיח וממנהל און עבד גזירה שאל מנהל התעודה ומרזיח ידעו ממנהל חלליהם חלליהם אלף אס ש'ע (שוברין) עבד יפתח אל שטימ'ת למכור יין דירוש'לם ברג'ת וכל ברג'ת ליקח ממנהל וק' עמי האלץ ממנהל'ס יגבור. שא'ס חלליהם אומ'ת אל יגמור אף הוא אל יחיל און צוון ממנהל לעלי רטיה גרל'ס (סס). ורובכ'ת טעם לתפס'ת דאמ'ת ממנהל'ת עבד רטיה ממנהל'ת

אשון ביצה יא.

פשיטא דמותרין דאמר מר עוקבא כ"ה חמדרה וכו'. וקס"ה
מיימי ראי' ממר עוקבא שהוא אמורא * וי"ל דע"כ א"י
נצריכין לומר כדמר עוקבא דאס לא כן לא מסוקמא מתינינן דלא
יספור (ב"ב דף כג:) א"י נוטרי"ן הע"י. ותימה הא כר"י
לגופה וכל כלי שערץ לגופו או
למקומו אפילו מלאכתו לאסור נוטלין
אחזקו דיוס טוב וי"ל דצפרק כל הכלים
(שנת דף קכב. וסס) מוקמינן ליה
במוקלה שיש בו חסרון כיס דכ"ע
מודו לאסור כגון סידי זירי ומזורי
דקפיד עליהו וצ"ה שממירין היינו
דוקא משום שמחת י"ט כדמפרש
בגמרא: [שורין שמוטרי"ן ע"יו בשר]
צ"ע. לאו משום דלר"ך מליטה לא
כדמ' בחולין (דף ק"ה) אלא משום
שנכו למלחו דף ליקן טעס
[ועי' מוספת חולין יד. ד"ה וספדין]:

קו: יואם אין שם אלא הן הרי אלו מותרין: היכי
איכא למימר הנך אולו לעלמא והני אחרניי נינהו
א קן בתוך חמשים אמה אדרויי אדרו ואי דליכא קן
שטא דמותרין דאמר מר עוקבא בר חמא דכל המדדה
שים אמה לעולם דאיכא קן בתוך חמשים אמה
ת מהו דתימא אדרויי אדרו קמ"ל כל היכא דמדדה
דאי לא לא מדדה: **מתני'** ^גב"ש אומרים אין נוטלים
שרי וב"ה מתירין בית שמאי אומרים אין נותנין את
א יגביהנו אלא אם כן יש עמו ^הכזית בשר וזבית
א ^והשוין שאם קצב עליו בשר שאסור למלטלו
עלי אבל בתברא גרמי דברי הכל מותר פשיטא
הוא הדין דאפי' תברא גרמי נמי והאי דקתני עלי
אפי' דבר שמלאכתו לאיסור נמי שרו קמ"ל איכא
נצרכא אלא אפילו תברא גרמי דהתי מהו דתימא
קמ"ל וב"ש לא חיישי לאמלוכי והתניא ^זבית
מוליכין ^חטבח וסכין אצל בהמה ולא בהמה אצל
אומרים ^טמוליכין זה אצל זה בית שמאי אומרים
אומרים אצל מדוכה ולא מדוכה אצל תבלין ומירוך
דוך אצל זה הכי השתא בשלמא בהמה אתי לאמלוכי
מה כחושה ומייתינא בהמה אחריתי דשמינה מינה
יכי דאמר נשבק האי קדרה דבעיא תבלין ומייתינא
תבלין הכא מאי איכא למימר ממלך ולא תבר
קיימא: בית שמאי אומרים אין נותנין את העור:
עליו בשר לצלי אמר אביי לא שנו אלא לצלי
שטא לצלי תנן הא קמ"ל דאפי' לצלי בעין קדרה
את החלבים ואין מהפכין בהן משום ר' יהושע אמרו
אמר רב מתנה הלכה כר' יהושע איכא דאמרי אמר
ר' יהושע בשלמא למ"ד הלכה כר' יהושע אצטריך
ה כרבים קמ"ל הלכה כיחיד אלא למ"ד אין הלכה
כה כרבים מהו דתימא מסתבר טעמיה דר' יהושע דאי
לא שחיט קא משמע לן ומ"ש מעורר לפני הדורסן
התם

ג' : אַסאָר לעלטן. דאָסעצינד ליה זאָך י"ט : אַפּאַר גרמ' אַסרי ז"ש דלמא אַפּר דעלטעלע ממליך וואָ אַפּר וואָסאַפּאַר דערט אַפּי גופיה הכי לא נצרכא הא דאמרין אַפּל אַפּר גרמי דברי הכל עולה וממלך : לא חיישי לאמלוי. אַפּמיה ופּריך לאַפּי : אין מויליך אַפּע ונכא אַפּוּך צו אַפּלין אַפּדוכה : נאָפּ אַפּי קדרה. מין אַפּשיל זאָ אַפּיה אַפּל : מאי אַפּי אַפּמיר גרסי' : קמ"ל לא גרסינן : אַפּמולין ענין. מנע לן דאפ' : אַפּי ענין קדרה אַפּור. אַפּי אַפּל לקדרה דאָפּר אַפּר אַפּר קדרה דלא חיימא כל כלי שרי : אין מוילין אַפּ אַפּפּי. ציוס י דאָרסן. דאָר ציט הלל משום דאפ' לא שריט ליה מנע וואָ אַפּי : אַפּס

אדם, [ו]ב"ה מתירין. ושוין ב"ש וב"ה שמולחין ע"ג העור בשר לצלי, שאין צריך מלח הרבה מלח הרבה לא, שנמצא מולח את העור. ת"ר אין מולחין את החלבים ביו"ט ולא מהפכין שוטחן ברוח ע"ג יתידות. אמר רב מתנה הלכתא כר' יהושע, איכא

(א) נראה דלפני רבינו ה"י הגי' כאן בש"א אין מסלקין את התרסין וכו' קודם דין דאין נוטלים את

עין משפט
נר מצוה

עו א ב ג מיי פ"ב
מהלכות יו"ט הל' ו
טוש"ע ח"ח ס' תלו סעיף
יד:

עז ד מיי ש פאט
מלג גולדע אל י
טווע'סע שס וטווע'סע ח'מ'
ס'ר ספ' ספ' ח
עז ד מיי פ'ס מלג'
יו"ט הללד ו טווע'סע
ח'מ' ספ' עפ' ד'
עז ד טווע'סע ח'מ' ספ'
מלט ספ' ד':
פ ז מ' ספ' מלכות
יו"ט מל ד' ספ' לארן
עז טווע'סע שס ספ' ד':
ח טווע'סע שס ספ' ד':
ה:
פב ט טווע'סע ח'מ' ספ'
מלט ספ' ד':
פג טווע'סע ח'מ' ספ'
תקד ספ' ד':
פד ד מיי פ'ס שס
הללד ו טווע'סע ח'מ' ספ'
מלט ספ' ד':
פה מ ד מיי שס אל' ה
טווע'סע שס ספ' ד':

מליון הש"ם

גמ' רבא אמר בשני קנין.
עיי' לקמן דף כה ע"א
רש"י ד"ה ומלא:

יבינו חנאל

פירוש אשכנזי
 ירוש. הוא. וסוכה כ"ב
 תפיסה, כדכתיב שמעתי
 ביום תהפוש. ואם אין שם
 ב"ר מן מותרין. אקומבא
 במדבר. וכן במפרשין.
 כלומר אין בהן כל הפרש.
 ומתנתין א"י הכי שישא
 אי הן. ואמרין כגון
 אדמא ק"י אחד בתוך י'
 דמא שיש ש' אפרוסיס
 שלא יזמן מהו וקא בקר
 וזמא מה דמאנינא
 לר' ח' כלל הוא וקא
 קמ' אצ"ג דקרי' כרב
 עורקב. דאמר ב' לא
 יתפר כל מדרה אל
 מדרה ית' מחמשים
 אמה. כיון דקא אין
 כלל ב' וית'. דלכ' מדרה אל
 יכול למידה ומחוי
 לקיח, לא מדרה. השכי
 ליכא למידה להכי ויתר.
 פ' פירוש תריסין, הקרשין
 שזעזעו בהן פתחי
 הנתיבות. וז"ב מן פתחי
 לשלק ולפתוח ולחורסין
 אין ל' סגור. פירוש חסדי
 כוננא כשנזח ב' הדיסא
 ופתחא ויציא
 באסתי מלאכה חחול,
 ואינו עומד לתכוש ב' מיני
 מאכל. לפיכך אמר כי זה
 העני הוא ב' שאלא חחול,
 לאסור, ואזכר' ב"ה
 מחיין לשטלען ולקצב
 עליו שר' לטלען עצמות.
 עזי כן חבא ברמא, שריא
 חתיכה לשב' עולה
 שחתינה לשב' עולה
 עצמות. וזיא חזי חרשה
 מותרת וכ"ש שניה. וכן
 החליץ תכלי אין מדרכה
 ומדוכה אלא תכלי אל
 כולל ב"ה מחיין. פ' [וכן]
 אפרין יור' ש' שמא'
 להגביה עז' ב' בהמה
 ששטה ביום טוב
 ששטה בלילתו. וכן

אבל בשר לתבשיל שצריך
הן, משום ר' יהושע אמרו
זמרי אין הלכה כר'.

העלי. (3) נראה דחסר וכ"ל.

נרים אצל לאחר הרגל מגעו